

Arrest

nr. 189 571 van 7 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 april 2017 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 mei 2017.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat B. SOENEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing genomen is op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Kosovo aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet verzoekster niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, zijnde Kosovo, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekster om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks diens afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekster.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekster niet blijkt dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zo stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij daadwerkelijk uitgehuwelijkt en mishandeld werd door haar vader en broers. Daarnaast wordt vastgesteld dat zij hoe dan ook niet aantoonbaar dat zij voor de door haar beweerde problemen met haar vader en broers geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij eventuele toekomstige problemen met hen bij een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het volharden in haar asielrelaas en het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen, waarmee zij echter de bevindingen van de commissaris-generaal geenszins weerlegt noch ontkracht.

Zo wijt verzoekster de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden aan verwardheid en concentratieproblemen, toe te schrijven aan de medicatie die zij neemt “ten gevolge van de problemen in Kosovo”. Zij somt tevens de bijwerkingen op van de medicatie die zij inneemt.

De Raad merkt evenwel op dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat de verwardheid waarvan zij gewag maakt daadwerkelijk te wijten is aan de medicatie die haar zou voorgeschreven zijn. Het louter opsommen van mogelijke bijwerkingen toont immers niet concreet aan dat verzoekster zelf ook met dergelijke bijwerkingen te maken heeft. Hoe dan ook, uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal evenals uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Van verzoekster mag dan ook verwacht worden dat zij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van haar asielrelaas en de aanleiding waren tot haar vertrek uit haar land van herkomst.

De Raad wijst er volledigheidshalve nog op dat het loutere feit dat verzoekster gezondheidsklachten heeft en hiervoor medicatie dient te nemen, bezwaarlijk als ondersteuning kan dienen van haar asielrelaas daar dit geen uitsluitel biedt over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld.

Het loutere feit dat verzoekster zwanger is, vermag haar geloofwaardigheid niet te herstellen.

De in de bestreden beslissing gedane vaststellingen omtrent de in Kosovo voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden worden door verzoekster in haar verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

6. *Bijgevolg blijkt niet dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.*”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 23 mei 2017, voert verzoekende partij aan dat de commissaris-generaal onterecht beslist dat zij bescherming kan krijgen in haar land van herkomst. Verzoekende partij wijst erop dat zij het slachtoffer is van domestic violence en dat daarvoor geen adequate bescherming mogelijk is. Zij wijst erop dat in de beslissing melding wordt gemaakt van minieme tegenstrijdigheden die te verklaren zijn door de stress en de concentratieproblemen, zoals vastgesteld in het medisch attest. Verzoekende partij wijst er nog op dat zij ook medicatie neemt en de bijsluiter aangeeft dat bepaalde patiënten kunnen lijden aan verwardheid. Verzoekende partij wijst erop dat intussen haar baby geboren is op 6 juni 2017.

Door zeer algemeen te stellen dat zij het slachtoffer is van domestic violence en daarvoor geen adequate bescherming mogelijk is, maakt verzoekende partij niet *in concreto* aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar beweerde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De in de bestreden beslissing gedane vaststellingen omtrent de in Kosovo voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden worden door verzoekende partij op generlei wijze weerlegt of ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven. In de bestreden beslissing wordt door de commissaris-generaal als volgt gesteld omtrent deze beschermingsmogelijkheden: *“Bovenstaande elementen in acht genomen, dient gesteld te worden dat u weinig aannemelijk gemaakt heeft dat u daadwerkelijk uitgehuwelijkt en mishandeld werd door uw vader en broers. Zelfs al zou u de door u beweerde uithuwelijk en mishandelingen aannemelijk gemaakt hebben, dan nog dient vastgesteld te worden dat u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat u voor de door u aangehaalde problemen met uw vader en uw broers geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen met hen bij een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U heeft immers in Kosovo geen klacht ingediend naar aanleiding van de*

door u ondergane dwang tot uithuwelijking en mishandelingen bij de Kosovaarse politie (KP). Gevraagd naar de reden waarom u dit niet gedaan heeft, antwoordde u ten eerste dat u geen geld had om naar Klinë te gaan (CGVS p. 23, 26). Deze verklaring kan echter niet weerhouden worden, daar u immers wel de geldelijke middelen gevonden heeft om uw reis naar België te financieren. Daarnaast verklaarde u dat u niet durfde omdat uw broers u onderweg zouden kunnen zien (CGVS p. 23, 26) en de problemen alleen maar erger zouden worden (CGVS p. 26). Dit kan uw nalaten ter zake evenmin rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken, te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Verder haalde u nog aan dat u niet wist dat u bescherming kon vragen bij de politie (CGVS p. 23) en het nummer van de politie niet kende (CGVS p. 26), doch ook dit is geen afdoende verklaring, temeer daar u geen enkele poging heeft gedaan om u hieromtrent te informeren via de mensen die u hielpen, zoals uw moeder, uw zus A.(...), of uw broer A.(...) (CGVS p. 26).

Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat, wanneer de Kosovaarse politie van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te wijten is aan een zwakke informatiegestuurde politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de politie over het algemeen goed is. Voor alle etnische groepen worden de wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging gegarandeerd. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Elke burger van Kosovo kan zich indien nodig in vertrouwen wenden tot de Kosovaarse politie. De steeds beter functionerende KP en de multi-etnische samenstelling van de KP hebben geleid tot een groeiend vertrouwen van de bevolking in het werk van de politie. De rechtsgang in Kosovo biedt – ondanks de inspanningen die nog geleverd moeten worden - in het algemeen en ook voor minderheden de nodige rechtsbescherming. Daarenboven is kosteloze rechtshulp beschikbaar. Verder zien meerdere lokale, nationale en internationale gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties toe op de naleving van mensenrechten in Kosovo. Tot slot dient gewezen te worden op de mogelijkheden die elke burger in Kosovo heeft om klacht in te dienen in geval van een ongeoorloofd politieoptreden. Dit kan bij het politie-inspectoraat van Kosovo en de ombudsman. Dergelijke klachten hebben reeds geleid arrestaties, schorsingen en overplaatsingen. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat de Kosovaarse autoriteiten zich bewust zijn van de problematiek van huiselijk geweld. In september 2010 keurde het Kosovaarse parlement de “Wet op Bescherming tegen Huiselijk Geweld” goed, samen met een strategie en nationaal actieplan ter bestrijding van het fenomeen. Het doel van de wet is om een reeks van wettelijke maatregelen te voorzien die slachtoffers van huiselijk geweld beschermen. In januari 2014 keurde de regering een actieplan voor de uitvoering van VN-Veiligheidsraad Resolutie 1325 over vrouwen, vrede en veiligheid goed. In maart 2014 wijzigde het parlement de wetgeving met het oog op de erkenning van slachtoffers van seksueel geweld tijdens de oorlog in Kosovo. De kwestie van seksueel geweld tijdens het conflict kreeg het voorbije jaar steeds meer aandacht van de politiek en het publiek. In 2015 ontwikkelde het Ministerie van Justitie een nieuwe strategie in de strijd tegen huiselijk geweld waarbij misbruik/mishandeling strafbaar wordt gesteld en de focus nog meer komt te liggen op de bescherming van de slachtoffers. De initiatieven van de overheid hebben er onder andere toe geleid dat tijdens de politieopleiding bijzondere aandacht geschonken wordt aan gendergerelateerd geweld en dat een Domestic Violence Unit werd opgericht. Deze speciale politie-eenheid bestaat uit agenten die een speciale opleiding hebben gekregen om klachten in verband met geweld tegen vrouwen te behandelen. In elk politiestation is een dergelijke unit, die bestaat uit een vrouw en een man, aanwezig om 24u op 24u klachten te beantwoorden en te onderzoeken. Informatie stelt dat de politie correct reageert op klachten inzake huiselijk geweld. Met de hulp van de Verenigde Naties werden gemeentelijke coördinatiemechanismen inzake huiselijk geweld (“Domestic Violence Municipal Coordination Mechanisms”) uitgebouwd. De samenwerking tussen de Domestic Violence Units en de Domestic Violence Municipal Coordination Mechanisms verloopt goed, waardoor er steeds meer slachtoffers van huiselijk geweld kunnen rekenen op bescherming/hulp en ondersteuning.”

Waar verzoekende partij er voorts op wijst dat in de beslissing melding wordt gemaakt van minieme tegenstrijdigheden die te verklaren zijn door de stress en de concentratieproblemen, dat zij ook medicatie neemt en dat de bijsluiter aangeeft dat bepaalde patiënten kunnen lijden aan verwardheid,

wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Zo wijt verzoekster de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden aan verwardheid en concentratieproblemen, toe te schrijven aan de medicatie die zij neemt “ten gevolge van de problemen in Kosovo”. Zij somt tevens de bijwerkingen op van de medicatie die zij inneemt.*

De Raad merkt evenwel op dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat de verwardheid waarvan zij gewag maakt daadwerkelijk te wijten is aan de medicatie die haar zou voorgeschreven zijn. Het louter opsommen van mogelijke bijwerkingen toont immers niet concreet aan dat verzoekster zelf ook met dergelijke bijwerkingen te maken heeft. Hoe dan ook, uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal evenals uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Van verzoekster mag dan ook verwacht worden dat zij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van haar asielrelaas en de aanleiding waren tot haar vertrek uit haar land van herkomst.

De Raad wijst er volledigheidshalve nog op dat het loutere feit dat verzoekster gezondheidsklachten heeft en hiervoor medicatie dient te nemen, bezwaarlijk als ondersteuning kan dienen van haar asielrelaas daar dit geen uitsluitel biedt over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld.” Met de aanvullende nota legt verzoekende partij nogmaals de medische documenten van 9 januari 2017 (stuk 2) en 6 januari 2017 (stuk 3) neer die zich reeds in het administratief dossier (“map met documenten”, stuk 12) bevinden. De commissaris-generaal stelt hieromtrent terecht in de bestreden beslissing: “U wees er een aantal keer op dat u zich de zaken niet meer (goed) kan herinneren omdat u veel slaag heeft gekregen op uw hoofd - met hoofdpijn tot gevolg - en omdat u stress en schrik heeft (CGVS p. 12, 18, 20). U legde na uw gehoor op het Commissariaat-generaal een aantal medische attesten neer ter staving van uw gezondheidsklachten. Uit deze attesten blijkt evenwel geenszins dat u geheugenproblemen zou hebben ten gevolge waarvan u niet in staat zou zijn tot het afleggen van coherente verklaringen. Enkel in de anamnese van het attest van de huisarts is melding dat u zich moeilijker kan concentreren, maar dit betreft uw persoonlijke verklaringen, en niet de bevindingen van de arts.”

Verzoekende partij wijst er verder op dat intussen haar baby geboren is op 6 juni 2017 zoals ook blijkt uit de stukken 1 (verklaring behandelende arts) en 4 (geboorteakte) die zij heeft neergelegd met de aanvullende nota. Het feit dat verzoekende partij haar baby geboren is, doet geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen.

De Raad wijst er nog op dat waar in stuk 1 wordt verwezen naar de medische problematiek van haar zoon in dit verband verzoekende partij voor de beoordeling van de medische problematiek van haar zoon in het licht van de subsidiaire bescherming een aanvraag moet indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging. In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: *“(…) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)”*. Verzoekende partij dient zich inzake de beoordeling van de medische problematiek van haar zoon te richten tot de geëigende procedure.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS